

Arrest

nr. 235 163 van 15 april 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 oktober 2019 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 november 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 augustus 2019 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met 5 jaar uitstel voor 10 maanden door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevoorming, poging tot wanbedrijf, als mededader.

Van 16 juni 2019 tot 3 oktober 2019 is verzoeker opgesloten in de gevangenis te Antwerpen.
Op 3 oktober 2019 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker geen beroep in.

Op 3 oktober 2019 wordt aan verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer :

Naam: M., Voornaam: Ilias

Geboortedatum: (...)1995

Geboorteplaats: Driouch

Nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03.10.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Op 13.08.2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf met 5 jaar uitstel voor 10 maanden door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, poging tot wanbedrijf, als mededader.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

De betrokkene heeft de vragenlijst voor ontvangst getekend op 19.09.2019. Tot op heden heeft hij zijn ingevulde vragenlijst hoorplicht nog niet aan DVZ bezorgd. Daar betrokkene verzuimd heeft de nodige informatie te verschaffen, dient uitgegaan te worden van de gegevens die zich in zijn administratief dossier bevinden.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene bezoek ontvangt in de gevangenis van zijn broer en zijn moeder. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en één van deze verwanten aantoon.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Betrokkene heeft geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in het enige middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

De Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. In de motivering ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

Minstens is de motivering uiterst bondig te noemen en is het opgelegde inreisverbod niet proportioneel met de zogenaamde ernstige dreiging voor de openbare orde. Verzoeker heeft een veroordeling van 18 maanden met uitstel voor 10 maanden gekregen. Verzoeker meent dan ook dat een inreisverbod voor 8 jaar alle proportionaliteit mist.

Verzoeker doet immers gelden dat hij in België een aantal familieleden heeft. Deze familieleden betreffen zijn broers, een oom en een tante. Al deze familieleden hebben de Belgische nationaliteit. Door een dermate lang inreisverbod op te leggen sluit de Staatssecretaris de facto elke gezinshereniging met zijn Belgische familie uit.

Verzoeker brengt de vragenlijst bij waarin door verzoeker werd aangegeven dat hij broers in België heeft (zie stuk 2).

In de beslissing d.d. 3 oktober 2019 wordt er door de Staatssecretaris niets gezegd over de familie van verzoeker, ondanks dat de Staatssecretaris in kennis was gesteld van de familiale situatie van verzoeker.

Verzoeker brengt ook alle geboorteaktes en kopies van de identiteitskaarten van zijn familieleden bij (zie stuk 3).

Door de Staatssecretaris wordt enkel gesteld dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Waaruit deze kans dan bestaat, wordt door de Staatssecretaris niet gemotiveerd.

Verzoeker wenst te benadrukken dat het grootste deel van de opgelegde gevangenisstraf met uitstel werd verleend, zodat een inreisverbod van 8 jaar buiten elke proportie is.

Een dermate lang inreisverbod maakt een mogelijke gezinsvorming, dan wel een gezinshereniging met de in België verblijvende familie de facto onmogelijk maakt, zodat er sprake is van een schending van het recht op gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, waarom verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De beslissing tot verwijdering van 3 oktober 2019 gaat gepaard met dit inreisverbod. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de termijn van het inreisverbod op acht jaar wordt gebracht, met name omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker wijst erop dat hij een veroordeling van 18 maanden gevangenisstraf met uitstel voor 10 maanden heeft gekregen. Een inreisverbod voor acht jaar mist dan ook alle proportionaliteit.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker een veroordeling heeft opgelopen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevoering, poging tot wanbedrijf, als mededader. De verwerende partij oordeelde vervolgens dat "gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden." En de verwerende partij concludeert dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. "Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

Het gegeven dat verzoeker is veroordeeld voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevoering, poging tot wanbedrijf, als mededader, volstaat voor de gemachtigde om te oordelen dat zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden. Het feit dat de opgelegde gevangenisstraf van 18 maanden gepaard gaat met een uitstel voor 10 maanden is *in casu* niet dienstig bij de beoordeling van de gemachtigde. Het oordeel dat verzoeker geacht wordt door zijn gedrag de openbare orde te schaden, is niet kennelijk onredelijk, nu de verwerende partij vaststelt dat de feiten waarvoor verzoeker is veroordeeld ernstig zijn en verzoeker niet heeft getwijfeld om tijdens zijn illegaal verblijf de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoeker wijst op de door hem ingevulde vragenlijst van 20 september 2019 waaruit blijkt dat hij familieleden heeft in België, met name broers, een oom en een tante, van Belgische nationaliteit. In de bestreden beslissing wordt niets gezegd over zijn familie. Door de lange duur van het inreisverbod is een gezinsvorming of gezinshereniging met de in België verblijvende familie *de facto* onmogelijk zodat er sprake is van een schending van het recht op gezinsleven.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker de ingevulde vragenlijst ter kennis heeft gebracht aan de verwerende partij.

Toch heeft de verwerende partij, na onderzoek van de stukken in het administratief dossier, ten aanzien van zijn familieleden in België gemotiveerd. In de bestreden beslissing wordt immers het volgende gesteld: *“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene bezoek ontvangt in de gevangenis van zijn broer en zijn moeder. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en één van deze verwanten aantoonst.”*

De verwerende partij heeft aldus, blijkens een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, weldegelijk rekening gehouden met zijn familie in België. De verwerende partij wijst erop dat overeenkomstig rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens er slechts sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven indien naast de afstammingsband ook een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoeker bracht geen stavingsstukken bij die dergelijke afhankelijkheid met één van zijn verwanten aantoonst. Ook thans brengt verzoeker geen begin van bewijs bij.

De Raad merkt bovendien op dat verzoeker nooit werd toegelaten tot een verblijf en zijn situatie betreft aldus niet degene van een gevestigde vreemdeling. *In casu* gaat het om een eerste toelating waarbij erop moet gewezen worden dat zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, er geen sprake zal zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Los van de vraag of verzoeker voldoende heeft aangetoond over een beschermenswaardig gezinsleven te beschikken, merkt de Raad op dat het inreisverbod niet noodzakelijk leidt tot een definitieve scheiding. Immers het staat verzoeker vrij de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen wanneer blijkt dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoeker niet aan dat zijn gezinsleven onherstelbaar wordt beschadigd (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Bovendien toont verzoeker niet aan dat zijn broers, oom en tante hem niet kunnen begeleiden of bezoeken in zijn land van herkomst. Het feit dat zij de Belgische nationaliteit hebben doet hieraan geen afbreuk.

Een schending van het recht op gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM en het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN